

РЕШЕНИЕ

№ 21813

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6116** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405, ал.1 от Кодекс на труда (КТ).

Образувано е по жалба на „Стоилов и Ко“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] чрез пълномощника му –адв.Х. Г. – САК срещу предписание, издадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, обективирано в Протокол за извършена проверка № ПР2414310/09.05.2024 г. на инспектори в Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", жалбата срещу което е отхвърлена по административен ред с Решение № 24051278/31.05.2024 г. на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

В жалбата се сочи, че оспореното предписание е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Твърди се, че правото на платен годишен отпуск на служителя не е отложено по смисъла на чл.176, ал.1, т.2 от КТ, а същото е погасено по давност за периода 2019 г., 2020 г. и 2021 г. по силата на чл.176а от КТ, поради което и работодателят не дължал обезщетение за посочения в предписанието период.

В проведеното по делото съдебно заседание дружеството –жалбоподател не изпраща представител. В съда е депозирана писмена молба по хода и по същество на делото, в която се отправя искане към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното предписание. Претендира се присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, чрез своя

пълномощник –юрк.И. оспорва жалбата и отправя молба към съда да я отхвърли, като неоснователна. При такъв изход на правния спор претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

От приложените по делото писмени доказателства безспорно се установява, че на 30.01.2024 г. Т. И. Д. на длъжност „мениджър продажби“ е подала молба до работодателя си –„Стоилов и Ко“ ЕООД за прекратяване на трудовото правоотношение (ТД № 81/10.08/.2015 г.) на основание чл.325, ал.1 от КТ.

Със Заповед № 243/01.02.2024 г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ трудовото правоотношение между „Стоилов и Ко“ ЕООД и Т. И. Д. на длъжност „мениджър покупки –продажби“ е било прекратено, считано от 01.02.2024 г.

С платежно нареждане от 29.03.2024 г. по банковата сметка на Т. И. Д. е била изплатена сума в размер на 1 603,10 лева. Като основание за плащането е посочено –изплащане на неизползван платен отпуск за 2022 г., 2023 г. и 2024 г.

Т. И. Д. е подала сигнал до Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, че след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение не са изплатени дължимите обезщетения. Образувана е преписка и е разпоредена проверка при работодателя. Проверката е извършена от контролни органи при дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, които са установили, че работодателят не е изплатил обезщетението за неизползван платен годишен отпуск в пълен размер не по –късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, с което е нарушена разпоредбата на чл.228, ал.3 вр.чл.224, ал.1 от КТ. От представените платежни нареждания и ведомости за заплати се установило, че на Т. Д. е изплатено обезщетение по чл.224 КТ за 2022 г., 2023 г. и 2024 г., но не било изплатено такова за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. Според контролните органи правото за ползване на платен годишен отпуск за посочените години не е погасено, съгласно чл.176а, ал.2 КТ (платеният отпуск на лицето е отложен при условията на чл.176, ал.1, т.2 КТ). От трудовото досие на Д., представените документи и проведената кореспонденция по електронната поща се установило, че Д. е била в полагаем отпуск по реда на чл.164 и чл.167а от КТ и е следвало да бъде на работа на 08.12.2023 г., като посоченият платен отпуск (в т.ч. по майчинство) е започнал на 12.09.2018 г. и е приключил на 07.07.2022 г., от която дата започвал да тече давностния срок за погасяване на правото на ползване на платен годишен отпуск.

В тази връзка, с обжалвания в настоящото производство акт, на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ на работодателя С. и Ко“ ЕООД е дадено предписание с оглед прекратяване на трудовото правоотношение с лицето Т. Д. да изплати обезщетение за неползван платен годишен отпуск в пълен размер за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. (правото за което не е погасено по давност по аргумент на чл.176а, ал.2 КТ) на лицето Т. И. Д., на длъжност „мениджър покупки –продажби“, съгласно разпоредбата на чл.228, ал.3 КТ вр.чл.224, ал.1 от КТ. Даден е срок на изпълнение – 30.05.2024 г. Актът е обжалван по административен ред, като жалбата е отхвърлена с Решение № 24051278/31.05.2024 г. на Изп. директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното предписание е издадено на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ, която разпоредба гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на

трудовете законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат изброените принудителни административни мерки, в това число: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Принудителните административни мерки могат да се обжалват по реда на АПК на основание чл.405 КТ. Като принудителни административни мерки предписанията имат характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и издаването им следва да е съобразено с изискванията за законосъобразност на ИАА.

Жалбата е редовна и допустима – подадена от лице с правен интерес срещу подлежащ на обжалване акт на основание чл.405 КТ. Разгледана по същество съдът намира следното:

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Оспореният акт е издаден от компетентен орган на основание 404, ал. 1, ал. 1 от КТ, при спазване на административнопроизводствените правила. Производството е образувано по постъпил в ИА „Главна инспекция по труда“ сигнал за нарушаване на разпоредбите на трудовото законодателство. Извършена е проверка при работодателя от длъжностни лица от дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“. С констатациите от проверката е запознат работодателя, на който е предоставена възможност да обжалва акта и по административен ред.

На следващо място, съдът намира, че оспореният акт отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност, съгласно чл.59, ал. 2 АПК, като в него са посочени конкретните фактически и правни основания за издаването му и съдържа ясна разпоредителна част, съответстваща на изложените мотиви.

При издаване на акта органите на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ правилно са съобразили и относимата материалноправна уредба.

Според разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ - При прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

Според чл.228, ал.3 от КТ - Обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи

обезщетението заедно със законната лихва.

Разпоредбата на чл.176, ал.1, т.2 от КТ предвижда, че ползването на платения годишен отпуск може да се отложи за следващата календарна година от работника или служителя – когато ползва друг вид отпуск или по негово искане със съгласието на работодателя. Съгласно чл.176а, ал.2 от КТ когато платеният годишен отпуск е отложен при условията и по реда на чл. 176, ал. 1, правото на работника или служителя на ползването му се погасява по давност след изтичане на две години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му.

Размерът на платения годишен отпуск, на който има право работника или служителя се определя пропорционално на времето, което му се признава за трудов стаж. Времето, през което Т. Д. е ползвала отпуск, поради бременност и раждане –чл.163, ал.1 от КТ, както и времето, през което е ползвала отпуск за отглеждане на дете до 2 годишна възраст –чл.164, ал.1 КТ и за отглеждане на дете до 8 годишна възраст – чл.167а, ал.1 от КТ се признава за трудов стаж. Ето защо, за времето, през което Т. Д. е ползвала посочените видове отпуск, същата има право на основен платен годишен отпуск.

Съгласно разпоредбата на чл.38 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските -В случаите по чл. 176, ал. 1, т. 2 КТ работникът или служителят подава писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година. Когато работникът или служителят ползва друг вид законоустановен отпуск, писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година не е необходимо. Нормата на чл.38а от същата наредба предвижда, че когато ползването на платения годишен отпуск е отложено по реда на чл. 176, ал. 1, т. 2 КТ поради ползване на друг вид законоустановен отпуск от работника или служителя, давностният срок за ползване на отложения отпуск започва да тече от края на календарната година, през която работникът или служителят се е завърнал на работа.

В конкретиката на настоящия казус безспорно е установено от доказателствата по делото, че трудовото правоотношение на г-жа Т. Д. е било прекратено със Заповед № 243, считано от 01.02.2024 г. От страна на работодателя „Стоилов и Ко“ ЕООД на Д. е изплатено обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за 2022 г., 2023 г. и 2024 г., като не й е било изплатено такова за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. От края на 2022 г., когато е отпаднало основанието за отлагане ползването на платения годишен отпуск на г-жа Д., е започнал да тече двугодишният давностен срок за ползване на отложения платен годишен отпуск, като този срок изтича на 31.12.2024 г. В случая трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ на 01.02.2024 г., като към тази дата правото за ползване на отпуска не е било погасено по давност и същото се трансформира в право на работника/служителя да получи обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ.

Предвид изложеното съдът не споделя аргументите в жалбата, че правото на ползване на платен годишен отпуск на Д. е погасено по давност за периода 2019 г., 2020 г. и 2021 г. по силата на чл.176а от КТ, тъй като в случая Д. не е разполагала с правната възможност да ползва платения си годишен отпуск за процесния период, поради фактът, че е ползвала друг вид законоустановен отпуск, а не по своя преценка.

По тези съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото право на разноси на основание чл.143, ал.3 АПК има ответникът, в чиято полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в

размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Стоилов и Ко“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу предписание, издадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, обективирано в Протокол за извършена проверка № ПР2414310/09.05.2024 г. на инспектори в Дирекция "Инспекция по труда Софийска област".

ОСЪЖДА „Стоилов и Ко“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция "Инспекция по труда- Софийска област" сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: